

изрили едно долче, и въ това долче мислѣше да влѣзе.

Необясними чувства вълнуваха сега гърдитѣ на Македонски. Той угаждаше, че колкото по-скоро доближи до желанія брѣгъ, толкова по-опасно става.

Чувствуваше това и бързаше. Заедно съ напредването на нощта, мракътъ се сгжстиваше. Но окото му продължаваше ясно да отличава всички особености. Най-после той доближи брѣга, вмъкна се въ долчето, и тамъ се спрѣ, и се услуша. Всичко спѣше. Караулнитѣ вече се не видѣха. Два не високи, изронени брѣга стърчеха отъ дветѣ му страни.

Брѣкна отзади подъ кожуха и извади револвера си, който остана въ дѣсната му ржка; тоягата мина въ лѣвата.

Завървѣ пакъ тихо, предпазливо изъ долчето, което стана плитко, и главата му се показва надъ брѣга.

Веднага той съгледа, че не на далеко, на 50 крачки разстояние, нѣщо като човѣкъ, увито въ черно, се мърдаше. Той погледна харно: тоя човѣкъ се мърдаше и идваше насамъ. Стори му се даже, че подъ мишницата на непознатия стърчеше нѣщо, навѣрно пушка.

Позна, че той бѣше солдатинъ отъ караула, на постъ.

Македонски бързо се сниши и залѣпи до яра. Тоягата се заби въ глината, откърти я, и като се ронѣше, произведе глухъ шумъ. Македонски се услуша. Гърдитѣ му бѣхтѣха да се пукнатъ.

— Кой е ти? — раздаде се по турски единъ гласъ изъ пущинака.